

„להיות סטאר זה לא העיקרי“

התגלגל לתקליטה ויאיר ואני החלטנו להפיק אותו כומר. לא היתה לי כל שאיפה להיות בלהקה. רציתי להפיק. אני הוא דיפלומט ומשך שנים רבות בילדותי התגוררתי בצרפת, בקמבודיה, ביוון ובאמסטרדם. כשהייתי בתיכון, גרנו בהולנד וניגנתי שם בלהקות. אבל כשהגיע הזמן להתגייס לצבא, לא רציתי ללכת ללהקה צבאית. לי זה נראה שזה יכול להרוס בי כל כישרון מוסיקלי, כל יצירתיות. התעניינתי נורא במוסיקה. אז הערפתי להיות עורך מוסיקלי בגלי צה"ל. כסופו של דבר זה השתלם מאוד.

מבובלים, חסרי ניסיון, לא הבנו את הקשר בין חררייהלהבשה לבימה. כשעלינו לבימה קיבלנו מכה. כולם היו היסטרים, הקהל עמד על הכסאות ושר את כל השירים שלנו. הם ידעו את המילים בעלפה, כשאנחנו עצמנו עדיין נאבקנו ללמוד אותם בעלפה. היינו באופוריה טוטאלית ומתנו מפחד. זה לא פחד שאפשר להסביר אותו. הפחד הראשוני הוא לנגן בסדר, לא לעשות טעויות. וזה היה קשה לנגן בתנאים כאלה של התרגשות כליך גדולה. זו היתה התרגשות שלא היכרתי בחיים שלי.

אשדות ביום

איך החתיכה היא? תיסלם!

ונכנסים לאולפן. היינו עדיין בסדר.

אספנו שירים. לא היו לנו אילתרנו עוד שישה שירים, לנו עוד שיר אחד. התחלנו את שמונה השירים שהיו לנו זמן הסתובב באולפן יושי שז טכנאי. הוא הקליט שיר בשש ככה לעצמו.

נדלקנו על השיר שג קינאנו. השיר שלו היה הרבה מהשירים שלנו, ואז אמרנו שלא ניקח אותו איתנו. שוח הוא מצא חן בעינינו. הוא מטיל בארצות-הברית וב ריקה, והוא ידע מה שהוא רוצ שלנו לא היה ברור אם אנחנו של הוופיע בכלל, הוא מההת שהוא רוצה להיות כוכב. ציי להפקה.

אשדות בלילה

מה העניינים? תיסלם!

ה פשוט לא יאמנו? צה"ל יורד מהשף, ובי, במהדרות-חדשות, מודיעים שתיסלם מתפרקת. הדברים איכרו כל פרופורציה. לא ברור אם שמר יצליח להרכיב ממשלה, ואנחנו הולכים להתראיין לכל ציבועי הרשת. ואיך שאנחנו יורדים כמדרגות, תופסים אותנו מיומן החזרות ומראיינים אותנו ליומן.

אחר-כך אני הולך להתראיין בזה הזמן ודן מרגלית, שמראיין קודם את השר בדפורת, עושה סוויטש אדיר, כרי לראיין אותי. באמת שאני לא מבין מה קורה פה. יאיר בכותרת לילה מתמודד מול מעריצה. אני מבין שעורכי החדשות זקוקים לקצת "צבע", אבל כשצה"ל יורד מהשף?

נראה שככל זאת עשינו משהו לאנשים, אחרת אני לא יכול להבין את ההיסטריה סביב הפירוק שלנו. ואני אומר את זה כשיא הכנות, אולי נשארו באיזשהו מקום נאיבים, כמו שהיינו בהתחלה, וקשה לנו לתפוס שאנחנו בעצם "ניז"י.

איפה היתה ההתחלה? אני זוכר את ההופעה הראשונה באוניברסיטת תל-אביב. בלי פירסום בעיתונים. לא ידענו אם יבוא קהל או לא. לא ידענו מה הולך להיות. כסוף נשארו איזה מאתיים איש בחוף. זה היה הקהל הכי מבוגר שהיה לנו אי-פעם, קהל של סטודנטים.

אם אני זוכר משהו מההופעה הזאת? הייתי כליך עסוק בעניין של ההופעה עצמה, הייתי מפורד עד מוות — רק לא לטעות, רק לנגן נכון. אני זוכר שראיתי אנשים רוקרים, מבסטים.

אחר-כך הלכנו לבית של אמנון צבן והקשבנו לקאסטטה שבה הקליט את ההופעה. היינו המומים, העברנו את הקאסטטה מאחד לשני. באמת הקהל היה מבסוט. אחר-כך הופענו בחיפה. היינו

עטיפת תקליט — תיסלם 2

בא לך לאכול? תיסלם!

איתנו אבי פרץ. הוא רצה שנעשה הפקה מוסיקלית למני בגר, שהיה אז אלמוני.

בשעות האולפן של מני מצאנו שעות הקלטה לדני. מישוה אמר לאבי פרץ שתנו לי רוקנרול הוא שיר מצויין, והוא היה אז בעניין חו"ל.

הקלטנו את השיר כאנגלית ואבי לקח אותנו לפסטיבל מיאדאם. אז גם חיפשנו שם לחברת ההפקות שלנו.

עדיין לא חלמנו על להקה. המילה תיסלם היתה אז מילה מאוד פופולרית בסלנג שלנו. מה העניינים? תיסלם. בא לך לאכול? תיסלם. איך החתיכה היא? תיסלם. או זהו, החלטנו על תיסלם הפקות. ניסינו את זה בטלפון. היינו עונים: תיסלם הפקות, שלום. וזה עבר.

בקיצור, אבי הצליח למכור את התקליטון, וצמד המפיקים הידוע יאיר-איתורר מפשילים שרוולים

הקלטנו שני שירים עם דני. עם יאיר עברתי ארבע שנים ביחד, ועם השנים השתנה סגנון העבודה. בהתחלה עשינו הכל יחד. השיר הראשון שכתבנו, תנו לי רוקנרול, התחלק כן, שיאיר כתב טקסט ואני מוסיקה.

אני הייתי זורק יותר אקורדים, הוא יותר מילים: הלכנו לאולפני קוליפון. אספנו עוד כמה חבר'ה, והשיר היה להיט.

דרדראגב, יאיר ואני קראנו לעצמנו בשם יוסי ויוסי, כי היינו עדיין חילים, ואני שירתתי בתפקיד מאוד רגיש של עורך מוסיקאלי, אז לא רצינו שירננו. אחר-כך, ררך ירד משותף התקשר

ימימי: דני בסן, יושי שדה (ללא חולצה), סמי אלמקייס, צוף, יזהר אשדות, יאיר ניצני.

אתה מרגיש בכל הגוף שיכרון כזה, מלווה כפחד. האדרנלין זורם בדם בצורה היסטורית, ואתה מאוד ספירי. זה היה מצב נדיר, תיסלם לא היתה על הבימה מעולם קודם לכן, וכבר נפלה להצלחה היסטורית. להקות בחו"ל שנופלות על הצלחה משפ" שפות קודם, מופיעות כערי-שרה, כמועדונים.

תנו לי רוקנרול!

כל התחיל מזה שיאיר ניצני ואני עברנו בגלי צה"ל. יאיר כסנכנאי ואני כעורך מוסיקלי. דני בסן השתחרר אז מלהקת חיל-האוויר והוא בא לתחנה להקליט כמה שירים, עדיין במסגרת הלהקה שלו. וככה הוא

מי שיממו או

קלטנו תקליט בכלל לא חשבנו על הא ויזהר, צמד המפיקים. אני מ זה כי זה היה נורא מצחי בסך-הכל בני עשרים והרגשנו מספיק לדרוש מיקס בלוס-אנ לא יודע מאיפה היה לנו והחוצפה. זה היה סיפור של דולר, אבל היינו באופוריה.

לא שהתרגשנו מהעניין לאמריקה, אלא מהעובד הולכים לעבוד באמריקה. הכי מדהימים.

היום מותר לגלות שלאבי שותף סורי בשם גרוסמן, מה לגלות. אני פרץ מכסימוס מיישהו.

הגרוסמן הזה היה תופעה: 23 עי 28, תלוי כיום ובסני גרמנייה-הודי, שאבא שלו, כנו עשיר. כל מה שאני אספר בסימן שאלה, כי אני באמת היו לגרוסמן מכונת מרצדס — משהו מהסרטים. אבי ה הקלטות והוא אמר שהוא מל כמה שאנחנו רוצים.

הוא היה, כנראה, מתופף כי תמיד הסתובב עם מקלון